BEELD SCHERM AVONTUUR

606 Nederland: 90 België: 12

50 cent

Luitenant JOHN KENNEDY

De PT BOOT

De Amerikaanse aanval op het Guadalkanaal betekende het keerpunt in de oorlog tegen Japan. Van dat moment af waren de Amerikanen voortdurend in de aanval...

Vier PT-eskaders, met in totaal 50 boten, hadden het op de Japanse troepentransportschepen gemunt, die door "De Gleuf" voeren. Een dergelijke aktie, waarbij ook Japanse torpedobootjagers betrokken waren, werd in het begin van augustus 1943 gevoerd. Commandant van één der PT-boten was de jonge luitenant John F. Kennedy, thans president van de Verenigde Staten van Amerika.

JAPAN

NIEUW GUINEA

SALOMONS EILANDEN

DE GLEUF

GUADALKANAAL

In 1942, toen de Japanners Port Moresby bedreigden, was Australië in groot gevaar... Maar Amerikaanse en Australische troepen riepen de Jappen op Nieuw-Guinea een halt toe!
De kleine PT-boten hebben daarna, bij het terugdrijven van de Jappen, een belangrijke rol gespeeld. Deze razendsnelle vaartuigen verspreidden keer op keer dood en paniek in de vijandelijke gelederen. Maar dat zijzelf ook kwetsbaar waren, blijkt uit het nu volgende, waar gebeurde verhaal.

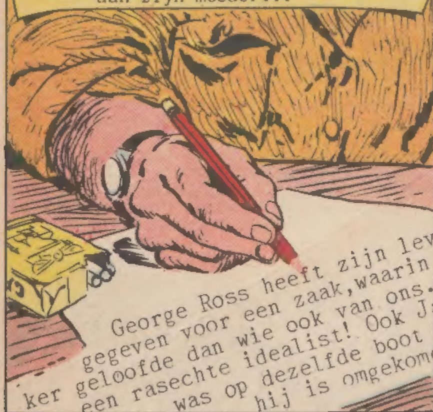
Luitenant JOHN KENNEDY

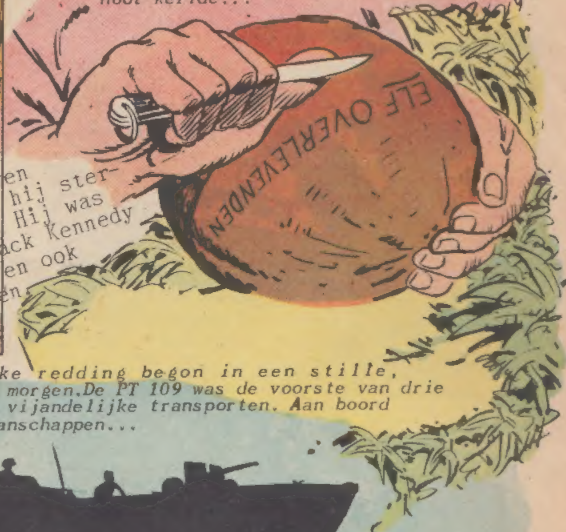
In de zomer van 1943 keerde het getij in de Grote Oceaan. De Amerikanen hadden veel van wat eerder verloren was gegaan, op de Jappen heroverd en de 'rijzende zon' van Japan begon langzaam maar zeker in de zee ten onder te gaan. In de maand juni was New Georgia veroverd en tegen 't einde van de zomer waren weer 5 vliegvelden in hun bezit gekomen.

Maar elke nieuwe overwinning werd hard bevochten. Bij de Salomonseilanden werd een P.T.-boot, de 109, die deel uitmaakte van een patrouille-eskader in de Straat van Blackett, door een Japanse torpedobootjager letterlijk door midden gesneden.

Die avond werd op het eiland Rendova een lijkdienst gehouden voor de dertien mannen, die aan boord van de PT 109 waren geweest...

BEELDSCHERM AVONTUUR verschijnt maandelijks. Een uitgave van CLASSICS NEDERLAND n.v., in samenwerking met Dell Publishing Co., Inc., New York.- Printed by D.R.P.Poland.- Alleenverkoop voor Nederland en België: CLASSICS NEDERLAND n.v., Postbus 84, Havenstraat 34, BUSSUM.

Het verhaal van hun wonderbaarlijke redding begon in een stille, donkere nacht, omstreeks half drie in de morgen.De PT 109 was de voorste van drie patrouilleboten, die op zoek waren naar vijandelijke transporten. Aan boord bevonden zich drie officieren en tien manschappen...

De 109,die zich langzaam op één van haar drie motoren voortbewoog,patrouilleerde in een gebied dat in het zuiden werd begrensd door het eiland Gizo, in het westen door het eiland Vella Lavella, en door de vulkaan Kolombangara in het noordoosten. Commandant van de patrouilleboot was John F.Kennedy, die op dat moment aan het roer stond...

Uit de voorste machinegeweertoren steeg een kreet op...

Schip aan bakboord!

Uit de duisternis doemde een enorme zwarte massa op. Kennedy gooide het roer om...
Daar vlak voor hem torende een Japanse torpedobootjager, die pijlsnel op de 109 afkwam...

Onder Kennedy's handen vloog het roer naar links...

Een verlammende angst maakte zich meester van de mannen die het schip zagen komen...

...en ieder van hen hunkerde ernaar om overboord te springen.

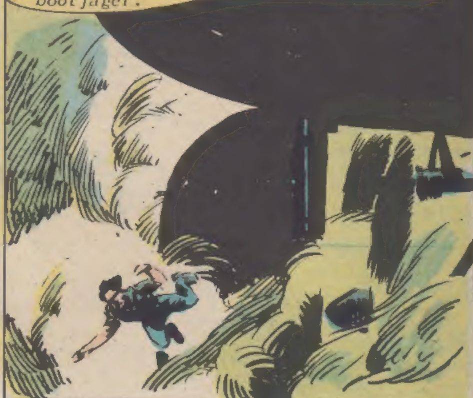

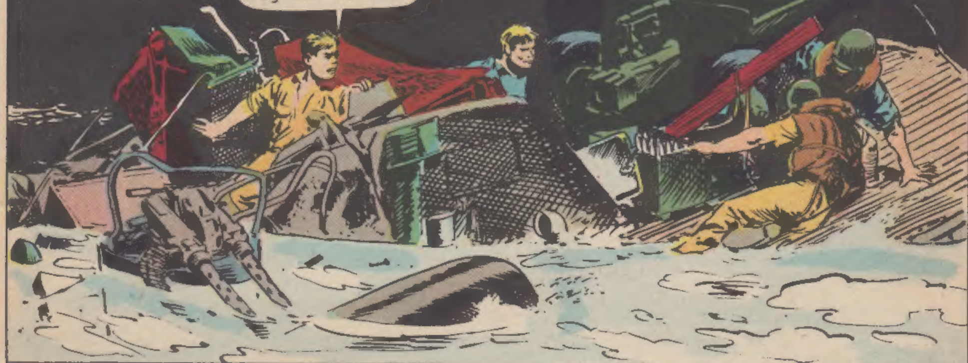
Als verstijfd bleven ze op hun post staan..

De Japanse torpedo-jager voer recht op de kleine patrouille-boot in.....
...en sneed met haar scherpe boeg de Amerikaanse boot radikaal door midden...

In een zee van vuur worstelde machinist McMahon, de enige die benedendeks was toen de ramp plaats vond, om zijn leven...

Johnston, de andere machinist, werd bijna gegrepen door de schroefbladen van de torpedobootjager.

Het stuk, waarop luitenant John F.Kennedy zich bevond, dreef nog...
Wie zijn er nog aan boord?

McGuire...Mauer...Albert... Thom...Ross...Harris...McMahon... Zinsser...Starkey...Johnston...!
Present!
Present!
Present!
Present!

Zes man in het water, vijf aan boord! Geen antwoord van Kirksey en Marney. Twee vermisten... elf overlevenden! Kirksey had al voorspeld dat hij het niet lang zou maken!

Luitenant Kennedy! Luitenant Kennedy! McMahon is zwaar gewond!

Doe die lamp aan, Mauer.. dan kunnen de mannen tenminste zien waar dit stuk wrak ligt! En hou mijn spullen zolang vast. Ik ga erheen zwemmen om McMahon te halen!

De gewonde man lag ongeveer honderd meter verder in het water.

Kennedy, vroeger zwemkampioen, had hem weldra bereikt...
Hoe is het, Mac?
Gaat wel...Alleen wat brandwonden!

Hoe is het met de anderen?
Harris hier! Ben gewond aan mijn been!

Met de gewonde McMahon stevig onder de arm geklemd, begon Kennedy de terugtocht naar de halfgezonken scheepsromp.

Maar een plotseling opgestoken bries dreef de boot steeds verder van de mannen weg...

Wat eerst slechts een klein zwempartijtje was geweest, werd nu een drie kwartier durende worsteling...

Dageraad...

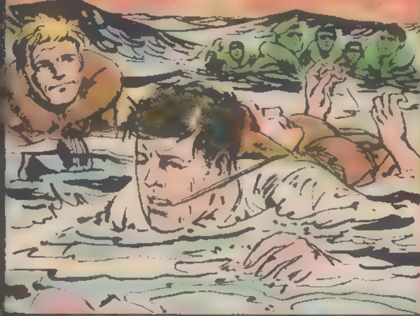

Wat willen jullie dan doen?
Alles wat u zegt, luitenant Kennedy! U bent de baas!

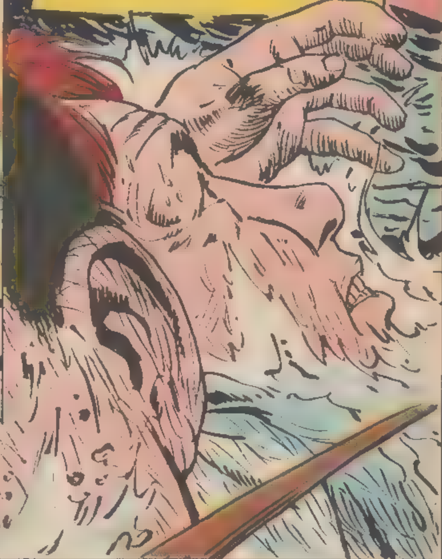

Welnu, McMahon en Johnston zijn er erg aan toe... ze hebben ruimte nodig om te liggen. Alle anderen moeten dus van de boot af, het water in!

Omstreeks tien uur in de morgen hief de gebroken romp zich met een luid gorgelend geluid op en draaide zich langzaam om. Krampachtig klampten Johnston en McMahon zich eraan vast...
Hij kantelt!

Ik denk niet dat ze ons komen zoeken...Naar alle waarschijnlijkheid denken ze dat we dood zijn!

Nou, dat zijn we niet! Nog niet, tenminste. We zullen naar dat eilandje zwemmen. Het is een mijl of drie hier vandaan,maar ik denk dat we daar veiliger zijn.

Voorzichtig maakte Kennedy een riem van McMahon's Mae-West-vest los en nam dit tussen zijn tanden. En zo, met de hulpeloze man op zijn rug, begon Kennedy tegen de golven op te tornen.

Hoewel het zilte zeewater in zijn open wond beet, liet McMahon geen klacht horen...

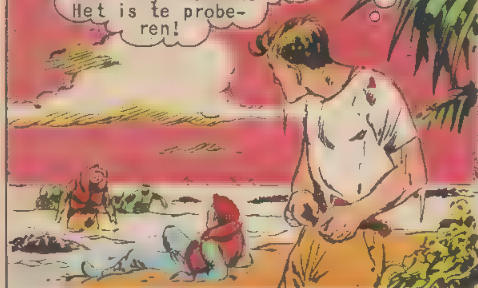

Daar Kennedy de riem tussen de tanden moest houden, kreeg hij veel water naar binnen...

Van tijd tot tijd nam Kennedy de riem in de hand, om al watertrappend even op adem te komen...
Moeten we nog ver, luitenant?
We schieten goed op! Hoe voel je je, McMahon?
Prima, luitenant! En hoe is het met u?

Het eiland was niet meer dan een stipje, waarop alleen maar een paar kokospalmen groeiden...

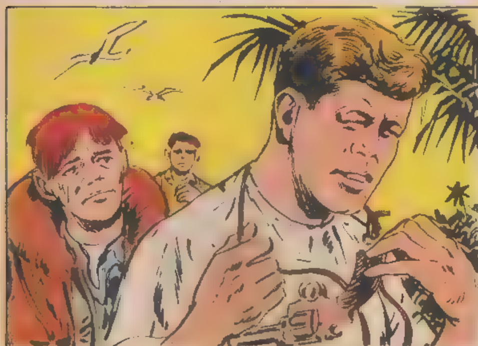

Onmiddellijk maakte Kennedy zich gereed voor de tocht. Hij deed een reddingsgordel om...

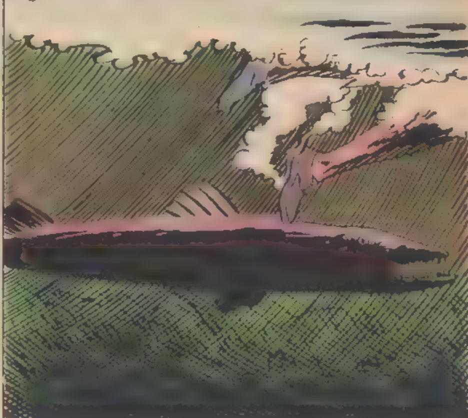

...en hing een revolver aan een riem om zijn hals. Ook nam hij de grote lamp mee, die op batterijen werkte. Hij wikkelde deze in een waterdicht vest.

Maar het scherpe koraalrif haalde zijn voeten en benen open...

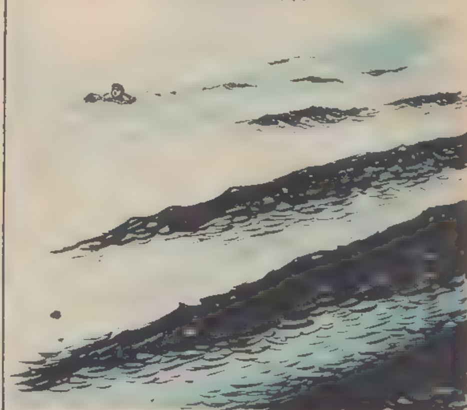

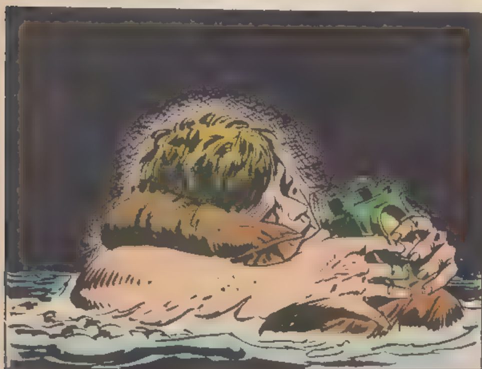

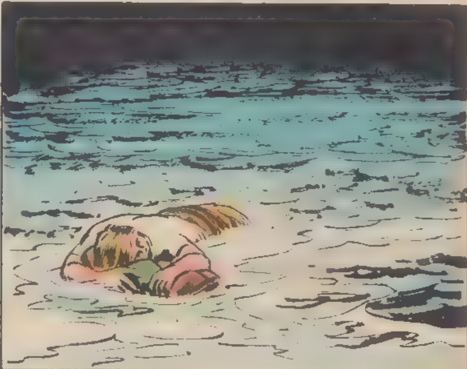

De haast bovenmenselijke inspanningen van de laatste uren hadden zijn krachten totaal uitgeput...

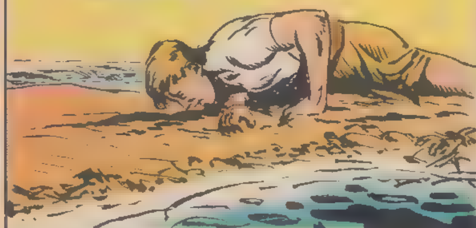
En, verkild tot in merg en been, dobberde hij, half bewusteloos, rond...

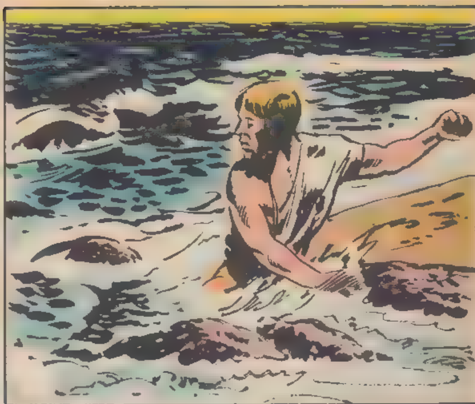

Hij liet zich op het zandstrand vallen en voelde de behagelijke warmte van de ochtendzon...

De zee was nu rustiger geworden en de stromen waren sterk verminderd. Ten slotte slaagde hij erin weer op het eilandje te komen, maar toen was hij dan ook een totale uitputting nabij...

Ross, probeer jij het vanavond...

...en net toen zijn mannen hem bereikten, zakte hij bewusteloos in elkaar...

Het gedreun van naderende vliegtuigen wekte de mannen uit hun apathie...
Kijk daar!

Hoog boven hun hoofden leverden Japanse en Amerikaanse jagers een luchtgevecht..

Daar dicht bij hen waren landgenoten, vrienden... en toch durfden zij hun aanwezigheid op het eiland niet kenbaar te maken, omdat dan ook de Japanners hen zouden zien...

En dus verscholen de uitgeputte, hongerige mannen zich in het dichte groen van het eiland...

Sommigen van hen baden, als de vliegtuigen in duikvlucht tot op slechts enkele meters van hun schuilplaatsen kwamen...

Ook de dappersten onder hen waren doodsbenauwd. Hun toestand was uiterst hachelijk...

Maar plotseling had John Kennedy genoeg van dit lijdelijk wachten...

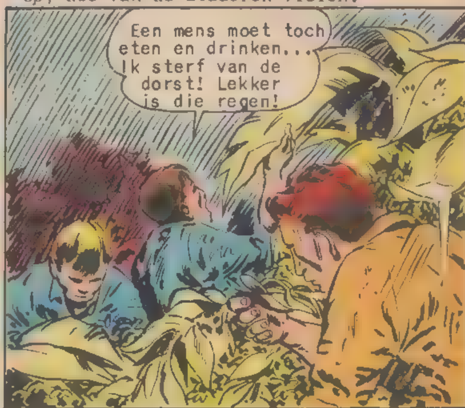
...maar zij slaagden er niet in door de branding heen te komen. Keer op keer dreef de stroom hen terug.

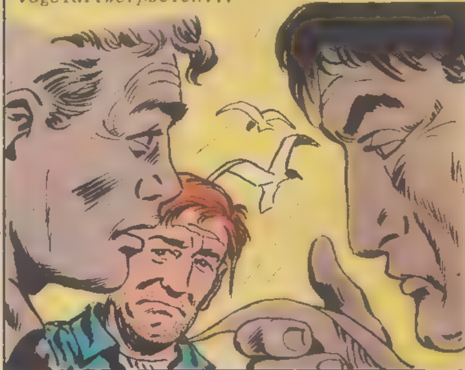

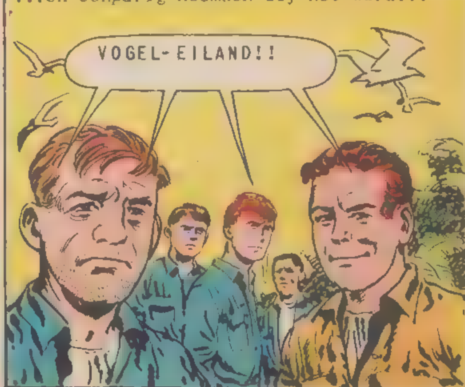
De mannen drongen de bosjes van het grotere eiland binnen en vingen de druppels op, die van de bladeren vielen.

Vier dagen later waren de mannen volkomen uitgeput van honger en dorst. Maar Kennedy wilde nog niet geloven dat hun toestand hopeloos was...

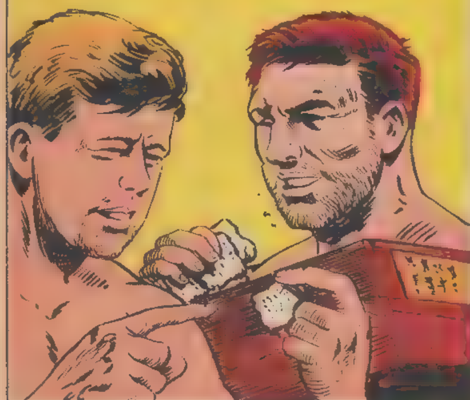

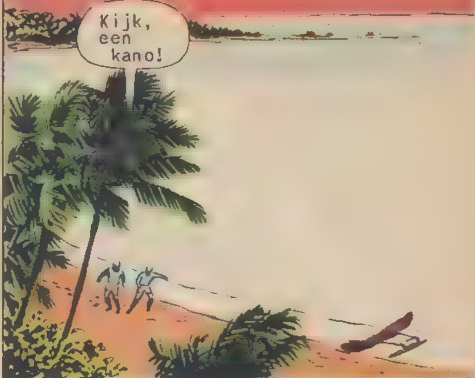

Ze slopen verder langs het strand.
Hé...een onderkomen!

En een vaatje water!

En een Japans gasmasker!

En een kist vol lekkernijen!

Ze smulden naar hartelust...

En trokken toen verder op onderzoek...
Kijk, een kano!

...tot het donker werd.
Nu kan ik naar de Ferguson Passage varen. Wacht hier op me, Ross!

Maar ook die nacht liet geen enkele PT-boot zich in de Passage zien...
Het is volkomen zinloos!

Terug naar de mannen op Vogeleiland!

Toen hij weer terugkwam op Vogel-eiland hoorde Kennedy, dat de twee mannen die zij uit de verte hadden gezien, geen Japanners, maar vriendschappelijk gezinde inlanders waren.

We hadden jullie al afgeschreven! Die inlanders vertelden ons dat de Jappen op het eiland waren.
Dan moet ik direkt terug naar Ross!

Alweer?
Alweer!

Bij het aanbreken van de dag stak er een fikse bries op, die de golven hoog opzweepte. Daar was de kleine kano echter niet tegen bestand...

En net toen Kennedy dacht, dat alles verloren was... dat hij zijn mannen nooit weer zou zien... rees vlak voor hem, op de rug van een hoge golf, een kano op! De inlanders hesen hem aan boord en zetten koers naar het Kruis-eiland..

Toen ze veilig op het eiland waren aangekomen, brachten de inlanders hem naar een plek, waar een grotere kano was verborgen...

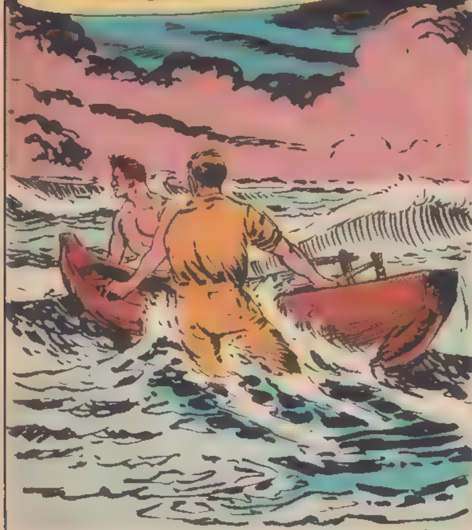

En gelukkig waren de inlanders vlug van begrip. Ze namen de kokosnoot en peddelden net weg, toen Ross naar Kennedy toekwam...

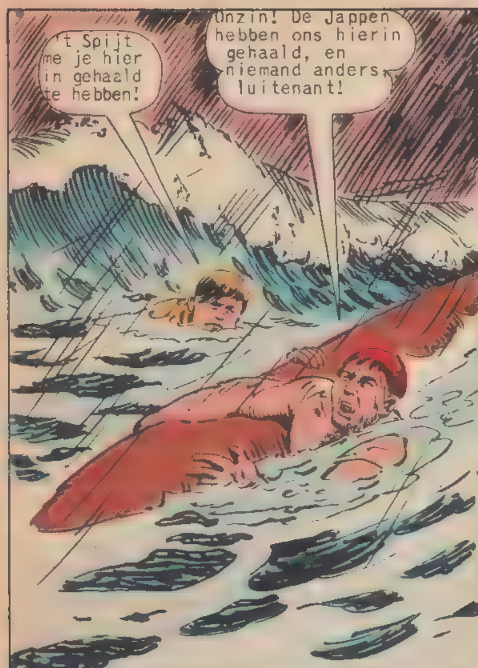

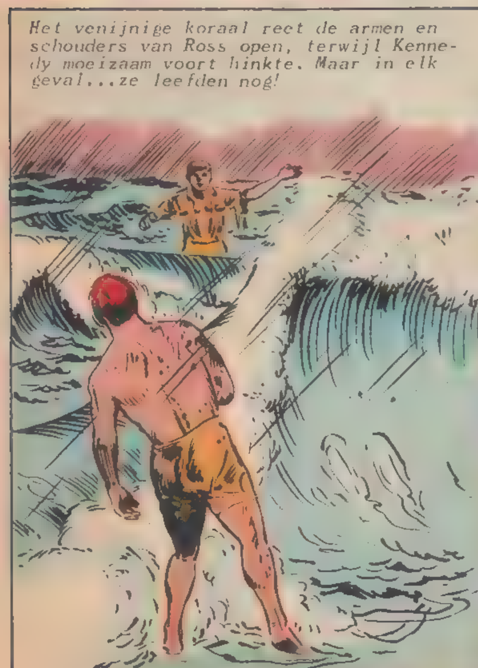
De zee werd woelig en vervolgens erg ruw onder invloed van de steeds krachtiger blazende wind. De wankele kano begon water te maken. Ross hoosde uit alle macht, terwijl Kennedy alles deed om de boot met de neus in de wind te houden. Maar de boot liep toch vol en ze moesten eruit.

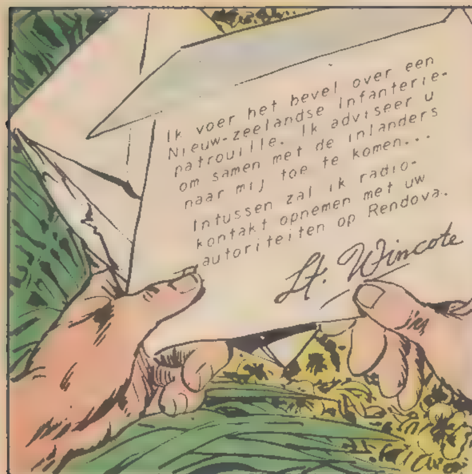
Twee uur lang worstelden zij met het woedende water, maar de krachtige stromingen dreven hen steeds zuidelijker, naar de open zee, in plaats van naar het noordwesten.

't Spijt me je hier in gehaald te hebben!
Onzin! De Jappen hebben ons hierin gehaald, en niemand anders, luitenant!

Plotseling werden zij door een enorme golfrug opgetild en op een gekarteld koraalrif geworpen... alsof zij er door een reuzenhand waren neergegooid...

Het venijnige koraal reet de armen en schouders van Ross open, terwijl Kennedy moeizaam voort hinkte. Maar in elk geval...ze leefden nog!

Dodelijk vermoeid vielen ze in een diepe slaap. Toen ze wakker werden stonden er vier grijnzende inlanders om hen heen...
Ik heb een brief voor u, meneer!

Ik voer het bevel over een Nieuw-zeelandse infanterie-patrouille. Ik adviseer u om samen met de inlanders naar mij toe te komen...
Intussen zal ik radio-kontakt opnemen met uw autoriteiten op Rendova.
Lt. Wincote

Eerst voer Kennedy met de inlanders naar het Vogel-eiland om de mannen het goede nieuws te melden en toen ging hij plat op de bodem van de kano liggen...

De inlanders overdekten hem met palmtakken om hem te onttrekken aan het spiedende oog van de Japanse piloten...

Eindelijk, vele uren later, bereikten zij het geallieerde eiland...
Ik ben Kennedy.
En ik ben luitenant Wincote. Mag ik u in mijn tent een kopje thee aanbieden?

Kennedy kon wel juichen van blijdschap toen hij kontakt kreeg met de PT-basis op Rendova... Ze zouden hem komen halen.
OM ELF UUR TWINTIG VIER SCHOTEN....

Kennedy antwoordde door het afvuren van een lichtpijl...

DE SLAG IN DE JAVAZEE

In 1941 brak de oorlog met Japan uit. Snel drongen de Japanse legers door tot Singapore. De Nederlandse zee- en luchtmacht in het voormalige Nederlands Oost-Indië streed eervol en dapper, doch was niet tegen de Japanse overmacht opgewassen.

In de slag in de Javazee werd onze vloot vernietigd. Commandant van het geallieerde eskader was schout-bij-nacht Karel Doorman. Op 26 februari kreeg hij het bevel: "Uitvaren en aanvallen". Zijn eskader bestond uit de Nederlandse kruisers "De Ruyter" en de "Java", alsmede een Amerikaanse, een Australische en een Britse kruiser. Zij werden beschermd door negen torpedobootjagers, waaronder de "Witte de With" en de "Kortenaer".

In de namiddag van 27 februari, toen de eskaders nog ruim 25 kilometer van elkaar verwijderd waren, kregen zij elkaar in zicht. De Japanse vloot bestond uit twee zware, twee lichte kruisers en zestien torpedobootjagers. De bewapening van de Japanners was echter veel moderner en hun vuurkracht veel groter.
Even over vijven werd de Engelse kruiser getroffen; het geallieerde eskader dreigde in verwarring te raken. Toen seinde Doorman aan zijn schepen: "Alle schepen volgen mij!" Toen de schemering viel, werd één van de Engelse torpedobootjagers tot zinken gebracht.
Kort daarop werd één van de Japanse jagers voor geruime tijd buiten gevecht gesteld. Enkele uren later ging een tweede Engelse jager verloren. Enkele andere keerden wegens brandstofgebrek terug naar Soerabaja.
Tegen tien uur in de avond had Doorman nog maar vier kruisers en één jager. Ook deze laatste jager keerde terug naar Soerabaja om gewonden weg te brengen.
Tegen middernacht werden de beide Nederlandse kruisers door Japanse torpedo's getroffen: 850 mannen van de Koninklijke Marine vonden met de "Java" en "De Ruyter" een zeemansgraf in de Javazee.
Ook Schout-bij-Nacht Doorman en zijn officieren, evenals de commandant van de "De Ruyter", kapitein-luitenant-ter-zee Lacomblé vonden de dood in de golven. De twee overblijvende kruisers, de Australische en de Amerikaanse, staakten het vuren en zochten een heenkomen naar Priok. Een dag daarna werden ook zij door de Japanners in de grond geboord. Van alle schepen, die deel uitmaakten van Doorman's eskader, wisten alleen de vier oude Amerikaanse jagers te ontkomen. Alle andere werden vernietigd.

Het dappere verzet van de Nederlanders, Amerikanen, Engelsen en Australiërs, die hun leven gaven in de strijd tegen de Japanners, mocht niet baten. In de nacht van 28 februari landden de Japanse invasietroepen, die Schout-bij-nacht Doorman had willen tegenhouden, op Java's noordkust. Op 9 maart volgde de algemene kapitulatie.

De Val van PALMYRA

In het jaar 273 had de Romeinse keizer Aurelianus nog slechts één belangrijke vijand... Dat was een v r o u w ! ,en wel Zenobia, keizerin van Palmyra. Men zegt, dat zij mooier was dan Cleopatra...

ΥΣ.

S·J·G

Ze was de weduwe en opvolgster van de krijgslustige Odenathus...

Zenobia, die zich Keizerin van het Oosten liet noemen, heerste over een gebied dat zich uitstrekte van de grenzen van Bithynië tot aan de wateren van de Euphraat, en ook Egypte omvatte.

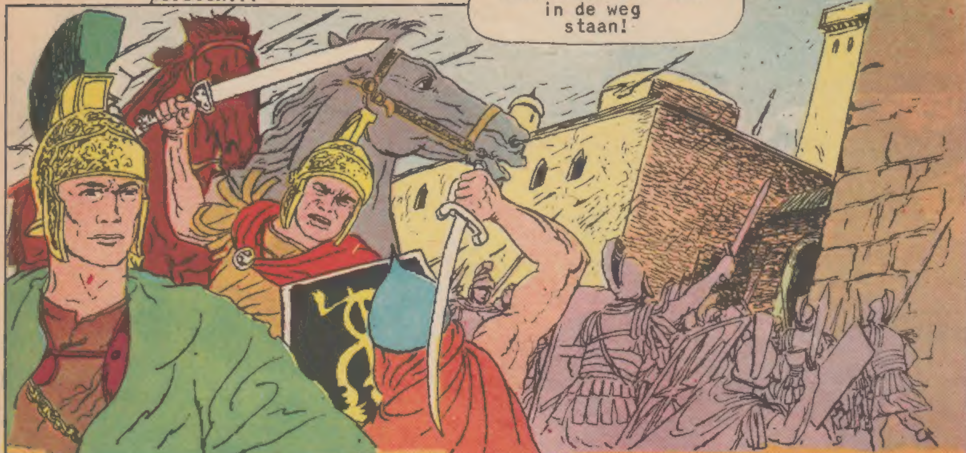
Maar de Romeinse keizer Aurelianus was vastbesloten haar te verslaan. Aan het hoofd van zijn legioenen trok hij op tegen de Keizerin van het Oosten.....

Zabdas, Zenobia's legeraanvoerder, werd bij de verdediging van de Syrische stad Emesa gedood...

Zenobia zag geen kans een nieuw leger op de been te brengen en trok zich binnen de muren van haar hoofdstad Palmyra terug...

Wij zullen hier stand houden tot Sapor, de keizer der Perzen, ons met zijn machtige legerscharen komt ontzetten! Samen met hem zullen wij de Romeinse legioenen op de vlucht drijven!

Aurelianus leidde de aanval in eigen persoon...

De hulp van de Perzen, waarop Zenobia zo vast had gerekend, kwam niet. Hun koning Sapor was intussen gestorven...

Terwijl de in het nauw gedrongen keizerin op niemands steun kon rekenen, arriveerden nog meer Romeinse troepen onder bevel van generaal Probus...

Aurelianus zond een afgezant naar Zenobia om haar te vragen zich over te geven. Maar de trotse keizerin weigerde, diep beledigd...
Nimmer! Mijn leven zal even lang duren als mijn rijk zal bestaan!
Maar zij wist dat haar toestand hopeloos was en poogde te ontsnappen.....
...om honderd kilometer verder door de Romeinen te worden gegrepen...
Palmyra werd verwoest. Aurelianus keerde in triomf naar Rome terug...
...met achter zich aan... Zenobia, Keizerin van het Oosten... te voet, en gebogen onder het gewicht van haar gouden ketenen...

DE BARRACUDA

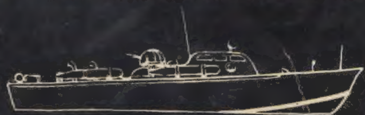
In dit boekje heb je kunnen lezen hoe luitenant John F.Kennedy op het moment dat zijn kano vol water gelopen was door inlanders werd gered. Maar zij redden hem op dat moment niet alleen van de verdrinkingsdood, maar ook voor een nog èrger einde: de dood door de beet van een barracuda. Deze torpedovormige reuzenvis wordt ook wel "zeetijger" genoemd.. het zijn de gevreesde moordenaars van de tropische wateren. Slachtoffers van de barracuda zijn altijd direkt als zodanig te herkennen, omdat de beet van een barracuda altijd scherp en recht is.

De natuur heeft dit gevaarlijke monster uitgerust met twee rijen tanden, die volkomen in overeenstemming zijn met hun meedogenloos karakter. Met de voorste rij tanden grijpt de barracuda zijn slachtoffer beet, om het dan met de kleinere achterste rij in mootjes te bijten. In vergelijking met de barracuda zijn de blauwe en witte mensenetende haaien, die eveneens de tropische wateren onveilig maken, goedaardige beesten. Wie ooit heeft gezien hoe deze duivelse vis zijn slachtoffers te lijf gaat, weet dat geen dood zo vreselijk en onafwendbaar is als die tussen de kaken van een barracuda....

Kleine Gevechtsvaartuigen

Kleine gevechtsvaartuigen hebben een belangrijk aandeel gehad in de vernietiging van de Japanse vloot in de Grote Oceaan. Van deze waren de PT-BOOT, de LST en de TORPEDOBOOTJAGER de bekendste.

De eerste PT werd in 1938 ontworpen. Zij was ongeveer 25 meter lang en uitgerust met een motor van 3000 PK. Ondanks haar geringe aktieradius was de PT-boot door haar lichte gewicht en grote snelheid een geducht wapen bij verrassingsaanvallen op de vijand.

De LST (Landing Ship Tank) werd in het begin van de Tweede Wereldoorlog gekonstrueerd. Hiermee konden tanks en hun bemanningen aan land worden gezet: deze rolden uit de scheepsromp het strand op. Vooral bij de herovering van de talrijke eilanden in de Grote Oceaan hebben de LST's hun nut bewezen

De TORPEDOBOOTJAGER en zijn Canadese evenknie, het KORVET, hebben mede de grondslag gelegd voor de geallieerde suksessen in de Pacific. Het verlies van vele grote Amerikaanse oorlogsschepen bij de verraderlijke Japanse aanval op Pearl Harbor hebben zij voor een groot deel opgevangen.

S·J·G